

performing poets

klopt een boom zich op de borst:
ik ben die ben, een kakelend orakel -
hij buigt en zingt wat het seizoen
hem influistert met een zuinige, soms
ruime stem van aarde en water

en wind die hem meerstemmig omringt -
hij draagt geen trots, geen vertoon
van schaamte: een uitbundig verhaal,
een pover wanneer de tijden buiten
adem zijn – hij beraamt niet één

besluit, beluistert zijn aders zoals
een rand van algen raden kan
dat schuim en bruisen hem over-
komen en verlaten – een boom

geeft weer wat hem wordt ingegeven,
zijn hout onthoudt wat hem onthouden
bleef: kaalte is zo goed als bloei
een gebeurtenis, geen kans die hij
verbeurde, niet één verborgen vogel

wat nooit wordt uitgesproken, lag niet
in de aard van water en bodem, stond
niet op de koorzangbladen van de wind

Staf De Wilde